

CHƯƠNG 34

Tiểu Thúy như bị tiếng nổ liên tiếp làm kinh động, mở choàng hai mắt, cất tiếng than thở:

—Hết rồi! Hết rồi! Cô nương ơi! Tiểu Thúy có lỗi với người!
 Tiểu Thúy chỉ có chết mới đền hết tội!

Vương Thông Huệ nghiêng răng ken két:

—Ta không ngờ Công Tôn Ngọc Sương lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy.

Chỉ nghe có tiếng cười lạnh vang lên:

—Vương Minh chủ, cô nương không thấy việc nói xấu sau lưng người khác là chuyện mất phong độ lắm sao?

Vương Thông Huệ quay đầu nhìn lại, thấy Công Tôn Ngọc Sương thân vận huyền y, trên vai khoác một tấm áo choàng, mặt mày đầy vẻ phong trần, hiển nhiên là vừa mới đến đây.

Lãnh Như Băng chậm rãi đặt Tiểu Thúy xuống:

—Cô nương đến thật đúng lúc, ái tỳ của cô nương đang bị thương rất nặng, nếu như không kịp thời trị liệu chỉ e khó mà qua khỏi được.

Công Tôn Ngọc Sương bước lên phía trước hỏi:

—Ai đã thương Tiểu Thúy?

Truy Vân, Bộ Phong liền đồng thanh đáp:

—Là ta.

Công Tôn Ngọc Sương quét hai đạo mục quang sáng rực như điện lên mặt nhị tỳ:

—Hai người cũng có phân lượng lắm.

Vương Thông Huệ lạnh lùng cất tiếng:

—Tiểu muội đã có hẹn ước với cô nương, định kỳ quyết chiến, dựa vào võ công mà phân sinh tử. Không ngờ cô nương lại lợi dụng cơ hội này để thi triển thủ đoạn. Nếu như chúng ta không phát giác sớm, chỉ sợ thiên hạ anh hùng đều bị trúng ám toán của cô nương. Thủ đoạn như vậy còn không được coi là bỉ ổi ư?

Công Tôn Ngọc Sương khế chau mày liễu, cúi người xuống đặt một tay lên ngực Tiểu Thúy:

Sau khi được Công Tôn Ngọc Sương vận công truyền lực, Tiểu Thúy đã tỉnh lại phần nào. Nàng liền lạnh lùng hỏi:

—Ai đã sai người chôn hỏa dược?

Tiểu Thúy tròn mắt nhìn Công Tôn Ngọc Sương:

—Không phải cô nương sai người mang kim trâm đến hạ lệnh sao?

Công Tôn Ngọc Sương lắc đầu:

—Kim trâm đó ở đâu?

Tiểu Thúy nói:

—Ở trong người tiểu tỳ.

Công Tôn Ngọc Sương liền cho tay vào ngực áo Tiểu Thúy, quả nhiên tìm thấy một cây kim trâm.

Vương Thông Huệ nói:

—Nhân chứng vật chứng đều đã có đủ, cô nương còn giảo biện nữa không?

Công Tôn Ngọc Sương không để ý đến lời mỉa mai của Vương Thông Huệ. Nàng đưa cây trâm lên trước mắt quan sát kỹ rồi đột nhiên cho tay vào bọc lấy ra một bình ngọc, đổ ra hai viên đơn hoàn, bỏ vào miệng Tiểu Thúy.

—Mau uống vào đi, người phải lưu lại tính mạng để rửa sạch hàm oan cho ta.

Chỉ nghe tiếng y phục phát gió vang lên, một bóng người đang dùng khinh công chạy đến như bay.

Mọi người đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy một vị trung niên mỹ phụ, toàn thân vận bạch y đang dùng khinh công tuyệt đỉnh phóng đến như bay.

Vương Thông Huệ kêu lên một tiếng:

—Mẫu thân!

Đoạn quỳ xuống tham bái.

Người đến chính là Vương phu nhân.

Truy Vân, Bộ Phong cũng đồng thời quỳ xuống.

Vương phu nhân khẽ xoa tay, phát một cỗ ám kình ngăn nhị tỳ lại, lạnh nhạt nói:

—Không cần đa lễ.

Bà ta đưa mắt nhìn Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Cô nương là Công Tôn Ngọc Sương?

Công Tôn Ngọc Sương cúi đầu nói:

—Chính là vãn bối.

Vương phu nhân lạnh lùng nói:

—Chuyện của tiểu nữ trước giờ ta rất ít hỏi đến. Nhưng thủ đoạn vừa rồi của cô nương dường như không phải để đối phó tiểu nữ mà là muốn hủy diệt Hoàng Sơn Thế Gia của ta thì phải?

Công Tôn Ngọc Sương đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài, mỉm cười:

—Vãn bối kiêm trình mấy ngày đường, vừa mới tới đây. Đối với những chuyện vừa phát sinh tất cả đều không rõ. Lão tiền bối có thể cho vãn bối chút thời gian để hỏi con nha đầu này cho rõ chân tướng không?

Vương phu nhân nhìn Tiểu Thúy đang nằm dưới đất, khẽ chau mày:

—Ả bị thương có nặng không?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Không nặng lắm, ả đã phục dụng linh dược của vãn bối, đại khái không thể chết được.

Vương phu nhân lạnh lùng nói:

—Được, cô nương hỏi đi!

Lãnh Như Băng thấy tình thế như cung đã lên dây, rất có khả năng hai bên sẽ động thủ đánh nhau, trong lòng thầm nhủ: “Vương phu nhân, Truy Vân, Bộ Phong thêm Vương Thông Huệ, tổng cộng có bốn người. Công Tôn Ngọc Sương chỉ có một mình, võ công dù cao hơn nữa cũng không phải là địch thủ.”

Chỉ nghe giọng nói sắc lạnh của Công Tôn Ngọc Sương:

—Tiểu Thúy, thần trí ngươi có tỉnh táo không?

Tiểu Thúy hồi đáp:

—Lúc này Tiểu Thúy vô cùng tỉnh táo.

Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:

—Ta hỏi ngươi một câu, ngươi trả lời một câu. Ta không sợ bất cứ ai, hay là cố muốn rửa sạch hàm oan gì cả. Ta chỉ muốn chứng minh rằng để quét sạch Hoàng Sơn Thế Gia, Công Tôn Ngọc Sương này không cần dùng đến thủ đoạn bỉ ổi như vậy.

Tiểu Thúy nói:

—Cô nương cứ việc hỏi, tiểu tỳ sẽ nói đúng với sự thật.

Tuy toàn thân ả đầy máu tươi, khuôn mặt xanh lét như hai tàu lá, nhưng hai mắt vẫn mở to, đợi chờ Tiểu Thúy phân phó.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Người có nhớ người đã mạo truyền lệnh dụ của ta hình dáng như thế nào hay không?

Tiểu Thúy nói:

—Toàn thân hắc y, trên lưng đeo bội kiếm.

Công Tôn Ngọc Sương nhíu mày hỏi lại:

—Ta hỏi mặt mũi hắn thế nào?

Tiểu Thúy đáp:

—Hắn dùng khăn đen che kín mặt. Tiểu Thúy không nhìn rõ.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi tiếp:

—Vây số hỏa dược đó ở đâu ra?

Tiểu Thúy đáp:

—Hắc y nhân đó mang đến. Hắn mang kim châm của cô nương đến gắp tiểu tỳ, nói rằng cô nương sai hắn mang số hỏa dược này đến cho tiểu tỳ, dặn tiểu tỳ bố trí một hỏa lôi trận ở đây. Y còn nói cô nương phải biến nơi này thành mồ chôn của toàn bộ cao thủ võ lâm đến tham dự Hoàng Sơn đại hội.

Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:

—Vây những người vận chuyển hỏa dược đến đây hình dáng thế nào?

Tiểu Thúy đáp:

—Họ ăn mặc quần áo chia thành các màu sắc, giống như ngũ sắc vệ đội bên cạnh cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương thở dài :

—Chúng đã nghiên cứu rất kỹ càng, hẳn chúng đã có dự mưu từ sớm rồi!

Đoạn nàng ngừng lại một chút nói:

—Tiểu Thúy, người đi theo ta bao nhiêu năm nay lẽ nào không nhận ra kim châm này là giả?

Tiểu Thúy lắc đầu:

—Khi tiểu tỳ nhận được lệnh dụ của cô nương, trong lòng chỉ lo không thể hoàn thành nhiệm vụ mà cô nương giao phó, làm gì còn có thời gian mà phân biệt thật giả?

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Vương phu nhân:

—Sự tình chỉ đơn giản như thế này, có người hạn Hoàng Sơn Thế Gia nhưng không dám xuất diện, cố ý mượn danh của văn bối, không biết tiền bối có tin hay không?

Vương phu nhân lạnh lùng:

—Xem ra cô nương không nói dối.

Công Tôn Ngọc Sương cúi người xuống ôm lấy Tiểu Thúy:

—Văn bối chỉ muốn nói ra chân tướng, còn về phía phu nhân muốn tin hay không thì tùy.

Nói đoạn nàng liền quay người bỏ đi.

—Xin tránh ra, ta phải rời khỏi đây!

Vương Thông Huệ chột lên tiếng chặn lại:

—Cô nương lưu bước!

Ánh mắt sắc bén của Công Tôn Ngọc Sương quét lên mặt Vương Thông Huệ:

—Vương cô nương muốn nói gì nữa?

Vương Thông Huệ chậm rãi nói:

—Coi như hỏa lôi trận này không phải do cô nương bố trí, chuyện đó tiểu muội bỏ qua. Nhưng ái tỳ của cô nương đến Hoàng Sơn trước kỳ hạn lễ nào không phải do cô nương sai khiến?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Chính ta đã sai Tiểu Thúy đến đây.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Cô nương sai ả đến đây có dụng ý gì?

Công Tôn Ngọc Sương chuyển hướng ánh mắt sang nhìn vào Lãnh Như Băng:

—Ta sai ả đưa đến đây một phong thư. Thiết nghĩ vị Lãnh huynh này đã đưa cho cô nương xem rồi.

Vương Thông Huệ nói:

—Ngàn dặm gửi ân tình, sai một người là đủ rồi, đâu cần phải lao sư động chúng, để Tiểu Thúy đem đến đây bao nhiêu cao thủ như vậy?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Tiểu Thúy đã xâm phạm Hoàng Sơn Thế Gia hay chưa?

Vương Thông Huệ nhướng mày:

—Tuy chưa tấn công vào Vạn Tùng Cốc nhưng đã giết hại võ lâm đồng đạo đến Hoàng Sơn tham dự đại hội.

Công Tôn Ngọc Sương chậm rãi đặt Tiểu Thúy trong tay xuống đất, lạnh lùng nhìn Vương Thông Huệ nói:

—Vương Thông Huệ, người không cần phải vô sự sinh phi, nếu như người cảm thấy đây là cơ hội giết được ta thì không cần mượn cố này nọ nữa, cứ xuất thủ là được rồi.

Vương Thông Huệ đưa mắt nhìn mẫu thân, chỉ thấy mặt bà như phủ một lớp sương mỏng, không thể đoán được hiện giờ bà đang nghĩ gì.

Đúng lúc nàng đang cảm thấy khó xử thì Truy Vân, Bộ Phong đã song song bước lên dương kiếm ra nói:

—Tiểu tỳ từ lâu đã nghe Công Tôn cô nương võ công cao cường, không biết có thể chỉ giáo cho bọn tiểu tỳ một phen hay không?

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng:

—Các người không phải địch thủ của ta, hãy đổi một người khác đi.

Ý của nàng chính là muốn nói tới Vương phu nhân. Truy Vân kiên quyết nói:

—Nếu bọn tiểu tỳ chết trong tay cô nương thì chỉ trách mình học nghệ không tinh, chết không hối hận.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Được lắm, nếu như các người muốn mở rộng tầm mắt thì ta cũng không tiện làm các người thất vọng. Hai người cùng lên một lượt đi!

Truy Vân, Bộ Phong đưa mắt nhìn nhau rồi chậm rãi đưa kiếm lên khởi phát thế công.

Nhị tỳ biết rõ đã gặp phải một đối thủ mạnh chưa từng có nên kiếm thế công ra không dám có chút sơ ý nào.

Nào ngờ Công Tôn Ngọc Sương vẫn đứng yên bất động, đợi cho song kiếm đến sát bên người mới đảo người một cái, tránh né hai đường kiếm của nhị tỳ một cách vô cùng linh hoạt.

Nhị tỳ một kiếm đánh vào khoảng không, lập tức thu kiếm tự bảo. Trường kiếm thu về thủ trước ngực.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng cất tiếng:

—Không cần lo lắng, ta nhường các người ba chiêu.

Nhị tỳ định đang định huy kiếm tiếp tục tấn công thì chợt một giọng nói trong trẻo vang lên:

—Không được động thủ!

Mọi người liền đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy Tố Mai, Hương Cúc đang kiêu Vương Tích Hương chạy tới.

Vương phu nhân khẽ chau mày, định nói gì nhưng lại thôi. Tố Mai, Hương Cúc chậm rãi đặt ghế mềm xuống. Vương Tích Hương thở hổn hển vịn vai Tố Mai đứng dậy:

—Công Tôn thư thư, đã lâu không gặp!

Công Tôn Ngọc Sương nghĩ đến chuyện mình đã thương Vương Tích Hương ở trên thuyền, trong lòng cũng hơi cảm thấy có lỗi, nhưng tình tình nàng quật cường, trước giờ chưa bao giờ chịu nhận sai. Chỉ nghe nàng lạnh lùng đáp lời:

—Chúng ta mới gặp nhau cách đây chưa đầy một tháng, nói hai chữ «đã lâu» không phải hơi quá sao?

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Lúc đó tiểu muội đã vào ma đạo, không được coi là người nữa.

Công Tôn Ngọc Sương nhìn nàng:

—Còn lúc này thì sao?

Vương Tích Hương:

—Bây giờ tiểu muội chính là tiểu muội, vẫn là Vương Tích Hương bệnh tật đầy mình, thư thư chỉ cần cất một ngón tay là có thể lấy mạng tiểu muội dễ như chơi.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

—Nhìn bộ dạng của cô nương so với lúc tương kiến ở Từ Châu, dường như sức khỏe đã xấu đi rất nhiều.

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Nhưng giờ đây tiểu muội sống vui vẻ hơn lúc đó rất nhiều.

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng cười nhạt:

—Ta không hiểu tại sao cô nương lại không chịu tái luyện «Cửu Ma Huyền Công» để trị liệu dứt điểm căn bệnh của mình?

Vương Tích Hương nói:

—Công Tôn thư thư không thể hiểu được.

Công Tôn Ngọc Sương chau mày:

—Lẽ nào bên trong còn có đạo lý gì thâm ảo hay sao?

Vương Tích Hương cười buồn:

—Nếu như thư thư hiểu được đạo lý này thì trường sát kiếp sắp nổi lên kia sẽ lập tức tiêu tán đi như chưa từng tồn tại.

Vương phu nhân đột nhiên lên tiếng:

—Phật môn quảng đại nhưng không độ người vô duyên, hài tử, con hà tất phải quản những chuyện này...

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Trời cao còn có đức hiếu sinh, con người lẽ nào không có lòng trắc ẩn, phu nhân...

Vương phu nhân lạnh lùng ngắt lời:

—Con không cần nói nữa...

Vương Tích Hương không hề tức giận, chỉ dụi dụi nói:

—Lời nói của vãn bối có gì sơ thất, mong phu nhân rộng lượng bỏ qua cho.

Công Tôn Ngọc Sương chợt cười lên khanh khách:

—Vương phu nhân, vãn bối từng nghe giang hồ truyền ngôn, nói rằng phu nhân là thiên hạ đệ nhất cao thủ, nhưng không biết truyền ngôn đó có đúng hay không?

Vương phu nhân chiếu cặp mắt lạnh lùng lên người Công Tôn Ngọc Sương:

—Người cảm thấy võ công của mình thế nào?

Công Tôn Ngọc Sương tự tin nói:

—Nếu như đơn đả độc đấu thì phóng mắt khắp thiên hạ e rằng vẫn bối chưa tìm được đối thủ.

Vương phu nhân nói:

—Vậy thì không dễ rồi!

Công Tôn Ngọc Sương trầm ngâm một hồi mới hiểu được hàm ý của Vương phu nhân. Nàng mỉm cười:

—Ồ, thì ra Vương phu nhân muốn thử võ công một phen?

Vương phu nhân đưa mắt nhìn Vương Thông Huệ nói:

—Ta vốn không muốn can thiệp vào chuyện giang hồ, cho dù là nữ nhi của ta có cầu khẩn, ta cũng không muốn hỏi đến.

Công Tôn Ngọc Sương liền tiếp lời:

—Nhưng lúc này tiền bối đã thay đổi ý kiến?

Vương phu nhân gật đầu:

—Không sai, ta không vì tình thân cốt nhục thì cũng phải vì võ lâm thiên hạ làm một việc thiện.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Vậy có nghĩa là phu nhân giết Công Tôn Ngọc Sương này là để tạ thiên hạ rồi?

Vương phu nhân lạnh lùng đáp:

—Ta không giết người mà chỉ phế võ công của người đi kéo sau này người tự thị mình vô địch, muốn làm gì thì làm gây hại cho võ lâm.

Trên mặt Công Tôn Ngọc Sương khẽ lộ sắc giận rồi lập tức biến mất. Nàng mỉm cười tươi như hoa nói:

—Chuyện này chỉ nói thì không thể thành sự thật được.

Vương phu nhân đưa mắt nhìn Truy Vân, Bộ Phong lạnh lùng dặn:

—Khi ta động thủ với vị cô nương này, không ai được phép xuất thủ tương trợ, nghe rõ chưa?

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng kêu ngạo nói:

—Cho dù bọn chúng có trợ lực cũng không hại gì.

Vương phu nhân cười lạnh:

—Công Tôn Ngọc Sương, nếu như ngươi có thể thắng ta thì có thể hoàn thành ước nguyện độc bá thiên hạ của mình rồi.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười đáp:

—Sớm muộn gì chúng ta cũng khó tránh khỏi trường quyết chiến này. Chuyện gì phải đến sẽ đến thôi. Phu nhân đức cao vọng trọng, vẫn bối theo lý nên nhường người hai chiêu mới phải.

Vương phu nhân cười nhạt:

—Ngươi quá ngông cuồng đấy!

Đoạn chậm rãi tiến về phía Công Tôn Ngọc Sương.

Lãnh Như Băng biết hai người này đều là cao thủ tuyệt thế. Lúc tĩnh vững tựa Thái Sơn, lúc động thì ắt kinh thiên động địa, quỷ khốc thần sầu. Trận chiến này nhất định có một trong hai người phải bỏ mạng đương trường. Chàng đang nghĩ ngợi thì chợt nghe Vương Tích Hương cao giọng nói:

—Không được đánh!

Đoạn nàng vịn vai của Tố Mai, Hương Cúc bước đến giữa hai người nói:

—Lúc này chưa phải lúc hai vị động thủ đánh nhau.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Tại sao? Lẽ nào động thủ đánh nhau cũng phải chọn ngày lành tháng tốt?

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Thiên hạ anh hùng đều đang quy tụ về Hoàng Sơn Thế Gia. Kỳ thịnh hội lớn nhất võ lâm sẽ được khai mạc ở đây. Trường quyết chiến của hai vị nên dành để khép lại đại hội đó. Nếu như bây giờ động thủ tại đây, e rằng sẽ khiến cho thiên hạ anh hùng phải thất vọng.

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Vương phu nhân:

—Vương cô nương nói rất có lý, phu nhân cảm thấy thế nào?

Vương phu nhân lạnh lùng nhìn Vương Tích Hương:

—Hài tử, con lại quản chuyện không phải của mình rồi.

Nói đoạn liền quay người bỏ đi. Mới nhìn thì tưởng bà đi rất chậm, nhưng chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy tông ảnh đâu nữa.

Vương Tích Hương đưa mắt nhìn Vương Thông Huệ:

—Tiểu muội nghe nói có rất nhiều cao thủ đã đến vùng phụ cận Vạn Tùng Cốc, Vương thư thư cũng nên quay về chuẩn bị đón tiếp họ.

Vương Thông Huệ khẽ chau mày, dẫn theo Truy Vân, Bộ Phong quay người đi vào trong cốc.

Lãnh Như Băng thầm nhủ: “Vương Tích Hương đuổi khéo mọi người đi cả, chỉ sợ còn có chuyện muốn nói với Công Tôn Ngọc Sương, ta cũng không nên lưu lại đây làm gì nữa.”

Nghĩ đoạn, chàng liền lảng lạng quay người bỏ đi.

Chợt nghe Vương Tích Hương lên tiếng nói:

—Lãnh huynh dừng bước!

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ ở đây có làm phiền hai vị nói chuyện không?

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Cuộc đời như một vở kịch mà chàng là vai chính. Nếu chàng rời khỏi đây thì bọn thiếp diễn thế nào được?

Công Tôn Ngọc Sương chợt lên tiếng hỏi:

—Cô nương định giở trò gì nữa?

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Công Tôn thư thư cũng là một vai chính trong vở kịch này.

Công Tôn Ngọc Sương cười lên khanh khách:

—Còn cô nương? Còn Vương Thông Huệ? Tất cả đều là vai chính mới phải.

Vương Tích Hương nói:

—Cá với tay gấu không thể chọn cả hai được. Vương Thông Huệ chỉ là một cô nương mười mấy tuổi đầu đã là lãnh tụ võ lâm, như vậy là rất phong quang rồi. Còn tiểu muội, thân thể yếu nhược, bệnh tật triền miên, e rằng chẳng sống được bao lâu nữa, cùng lắm chỉ có thể đóng một vai nhỏ trong vở kịch này mà thôi.

Vẻ mặt cười của Công Tôn Ngọc Sương chợt biến mất, thay vào đó là nét mặt lạnh như băng sương. Nàng chậm rãi nói:

—Vương Thông Huệ đã dùng thân phận Võ lâm Minh chủ triệu tập không ít cao thủ đến tụ tập ở Vạn Tùng Cốc nhằm đối phó với ta. Công Tôn Ngọc Sương

này do bị bức bách cũng phải đi mời mấy vị cao nhân đến trợ giúp, trong vài ngày nữa họ sẽ tới đây. Dù ta có thể bỏ qua mối thù sát hại song thân, nhưng giờ đây đã leo lên lưng cọp rồi, không ai có thể nhảy xuống được nữa. Trận chiến này đã được số mệnh an bài, không ai có thể ngăn cản nó xảy ra được nữa. Vào lúc như thế này, không nên nói chuyện tư tình nhi nữ...

Nói đến đây nàng ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:

—Việc quan trọng trước mắt là cô nương phải có một sự chọn lựa. Công Tôn Ngọc Sương không dám mơ ước cô nương sẽ trợ giúp cho ta một tay, chỉ mong cô nương không quản những chuyện không phải của mình, cùng Lãnh Như Băng rời khỏi Hoàng Sơn Thế Gia. Hai người tìm một nơi thanh tịnh sống mấy năm cuộc sống an nhàn hạnh phúc. Đây là những lời phế phủ của Công Tôn Ngọc Sương, cô nương có tin hay không thì tùy.

Vương Tích Hương lắc lắc đầu:

—Tiểu muội không thể đi!

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Tại sao?

Vương Tích Hương nói:

—Muội đã đáp ứng với Vương phu nhân một chuyện nhưng vẫn chưa làm xong. Huống hồ sau khi tiểu muội quyết tâm không luyện Ma công, thân thể càng trở nên yếu nhược, e rằng chỉ sống được mấy tháng nữa thôi...

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng ngắt lời:

—Cô nương cho rằng Hoàng Sơn Thế Gia là vách sắt thành đồng sao? Vương phu nhân đó chắc chắn sẽ bảo đảm được an toàn cho các người sao?

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Tỷ tỷ cho rằng mình thắng được Vương phu nhân sao?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Ta đã sớm biết Vương phu nhân thân hoài tuyệt kỹ. Đơn đả độc đấu e rằng ta khó mà thắng nổi, nhưng nếu bà ta muốn thắng Công Tôn Ngọc Sương này cũng không phải chuyện dễ, có thể sẽ là một kết cục ngọc thạch câu phần, đồng quy ư tận. Trừ phi cô nương định ở lại Hoàng Sơn Thế Gia giúp sức cho bà ta, bằng không hãy rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Vương Tích Hương hỏi:

—Thư thư đã hẹn những ai đến trợ chiến? Dường như đã nắm chắc phần thắng.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Trận chiến này là dựa vào võ công mà tranh đấu, cho dù Vương Tích Hương người có tài trí tuyệt thế cũng không thể nghĩ ra cách nào thay đổi được cục diện này.

Vương Tích Hương thở dài nói:

—Ngũ khí của thư thư kiến quyết vậy, có phải trận đánh này không đánh không được đúng không?

Công Tôn Ngọc Sương cười khổ:

—Tình hình đã đến mức này, ta thực sự không thể nào nhìn thấy một chút hi vọng hóa giải nào cả?

Vương Tích Hương khẽ biến sắc mặt:

—Tuy tiểu muội không thể ngăn cản thư thư gây nên sát kiếp, nhưng ít nhất cũng có thể làm cho Vương phu nhân võ công đại tiến trong thời gian ngắn.

Công Tôn Ngọc Sương ngẩn người, nhưng rồi rất nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh:

—Câu nói này nói ra từ miệng Vương cô nương, ta không thể không tin. Ôi, tại sao cô nương phải nói ra chứ? Tuy cô nương là trí giả nhưng cũng có thể mắc sai lầm...

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Lẽ nào Công Tôn thư thư định giết tiểu muội?

Công Tôn Ngọc Sương gật đầu:

—Cô nương nói không sai chút nào. Giết cô nương rồi ta có thể thêm mấy phần chắc thắng.

Nói đoạn nàng liền giơ hữu chưởng lên.

Lãnh Như Băng vội hét lên một tiếng, đoản kiếm cầm tay đứng chặn trước mặt Vương Tích Hương:

—Nàng ta có ý tốt khuyên bảo cô nương, tin hay không tin là tùy ở cô nương...

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng ngắt lời:

—Lãnh Như Băng, chàng thật không biết tự lượng sức. Chỉ dựa vào chàng mà đòi cứu Vương Tích Hương ư? Ngay cả chính tính mạng của mình mà chàng còn khó bảo toàn được nữa là...

Lãnh Như Băng nghiêm mặt nói:

—Không sai. Tại hạ tự biết không phải là địch thủ của cô nương, nhưng Lãnh Như Băng này quyết không phải là kẻ sợ chết.

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

—Hào khí ngút trời... nhưng hào khí cũng không thể bảo toàn tính mạng của chàng.

Đoạn nàng ngưng một chút rồi nói tiếp:

—Mau lui lại cho ta!

Lãnh Như Băng thủ kiếm trước ngực, thâm vận chân khí, đứng yên bất động.

Vương Tích Hương cười lạnh một tiếng:

—Công Tôn Ngọc Sương, lẽ nào thư thư thực thực muốn xem thủ đoạn của tiểu muội sao?

Công Tôn Ngọc Sương hơi ngẩn người, nhưng lập tức bình tĩnh lại:

—Vương cô nương, có phải người đã hết cách rồi, phải gỡ đến cả trá ngôn?

Vương Tích Hương đột nhiên đẩy Tố Mai, Hương Cúc ra rồi thấp giọng nói:

—Lãnh huynh hãy lui bước.

Lãnh Như Băng quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy Vương Tích Hương thần tình nghiêm túc, trên mặt lộ nét hồng nhuận, tựa hồ như đã thay một người khác. Chàng lấy làm kỳ quái thầm nhủ: “Lẽ nào nàng đã khôi phục võ công rồi?”

Công Tôn Ngọc Sương quét mục quang rực như điện lên mặt Vương Tích Hương, tựa hồ như muốn nhìn ra điều gì đó trên nét mặt hồng nhuận của nàng.

Vương Tích Hương nói:

—Tiểu muội đã sớm biết thư thư thủ đoạn độc ác, lạnh lùng. Huống hồ, trước đây đã từng đả thương tiểu muội một lần rồi?

Lãnh Như Băng chuyển động mục quang nhìn Tố Mai, Hương Cúc. Chỉ thấy trên mặt nhị tỷ cũng lộ ra nét ngơ ngẩn, hiển nhiên bọn chúng cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với Vương Tích Hương.

Chỉ nghe Vương Tích Hương chậm rãi nói:

—Công Tôn Ngọc Sương, tại sao còn chưa xuất thủ?

Lúc này Tố Mai, Hương Cúc đều đã rút sẵn trường kiếm, tập trung toàn bộ tinh thần vào hai người, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể xuất thủ tương cứu.

Lãnh Như Băng cũng toàn thần giới bị, chuẩn bị xuất thủ.

Công Tôn Ngọc Sương thần tình nghiêm túc, hai mắt nhìn như đóng đinh vào mặt Vương Tích Hương. Ước chừng một tuần trà công phu, đột nhiên nàng cúi người ôm lấy Tiểu Thúy, lạnh lùng nói:

—Không ngờ Vương cô nương đã luyện được «Huyết Thủ Huyền Công».

Nói đoạn quay người dùng khinh công bỏ đi, trong nháy mắt đã không còn thấy tông ảnh đâu nữa.

Vương Tích Hương đứng nhìn theo bóng Công Tôn Ngọc Sương đi xa dần, mới thấp giọng hỏi:

—Công Tôn Ngọc Sương đã đi xa chưa?

Lãnh Như Băng nói:

—Đã không còn thấy bóng đâu nữa.

Vương Tích Hương thở hắt ra:

—VẬY RẤT TỐT...

Đột nhiên nàng rút ở trước ngực ra một cây kim châm, rồi lảo đảo ngồì phịch xuống đất.

Tố Mai, Hương Cúc vội chạy đến đỡ Vương Tích Hương:

—Cô nương...

Vương Tích Hương chậm rãi mở hai mắt, thở hào hển:

—Chúng ta phải đi cho mau, nếu như ta đoán không sai, nhất định Công Tôn Ngọc Sương sẽ nhìn ra kế hở.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Cô nương đã dùng trá thuật?

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Trong lòng nàng ấy giờ chỉ có sự căm thù, cừ hận nếu như nàng quay lại đây, chỉ sợ ngay cả chàng cũng không bỏ qua, lúc này thiếp không có cách gì để nói cho chàng hiểu được. Chúng ta mau đi khỏi đây đã.

Tố Mai, Hương Cúc vội đỡ Vương Tích Hương lên kiệu, rồi nhanh chóng nâng kiệu chạy đi.

Lãnh Như Băng cầm kiếm đoạn hậu.

Bốn người đi vào một khúc rẽ thì đột nhiên nhìn thấy một nữ tử hình dung xấu xí đã đứng chặn trước mặt.

Nữ tử kia xấu xí khôn tả, thế gian hãn hữu. Hương Cúc tuổi nhỏ ngây thơ, vừa nhìn thấy đã không nén được hét lên một tiếng kinh hãi.

Lãnh Như Băng vọt lên phía trước lạnh lùng nói:

—Công Tôn Ngọc Sương, không cần phải giả thần giả quỷ nữa.

Nữ tử kia liền chậm rãi tháo bỏ mặt nạ, quả nhiên là Công Tôn Ngọc Sương.

Tố Mai, Hương Cúc không hẹn mà cùng đặt kiệu của Vương Tích Hương xuống. «Xoạt» một tiếng, song kiếm đã tề xuất.

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn nhị tỳ, lạnh lùng nói:

—Vương Tích Hương, cô nương đi vội quá đó!

Đoạn nàng thay đổi ngữ khí nói:

—Nể tình quen biết giữa chúng ta, ta cho các vị quyền chọn lựa cách chết. Các vị thích tự tuyệt hay để ta động thủ?

Lãnh Như Băng lạnh lùng:

—Công Tôn cô nương hình như đã quên còn có Lãnh mỗ ở đây?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Chàng ở đây thì làm được gì chứ?

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ tự biết mình không phải đối thủ của cô nương, nhưng nếu cô nương muốn giết Vương Tích Hương, cô nương phải giết Lãnh Như Băng này trước đã.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng:

—Ồ, sống không thể đồng sàng thì chết chung một mộ vậy. Lãnh Như Băng ơi là Lãnh Như Băng, để ta thành toàn cho hai người vậy.

Tố Mai, Hương Cúc đồng thanh quát:

—Còn có chúng tôi nữa.

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn nhị tỳ:

—Cả hai nha đầu bọn người nữa? Ta thành toàn cho một lượt!

Nói đoạn nàng nhắc chân bước lên trước, hữu chưởng dương lên đánh vào Tố Mai. Tả thủ vung ra chop lấy Hương Cúc.

Tố Mai vội vã lùi lại, huy kiếm quét ra.

Hương Cúc chỉ thấy uyển mạch nhói lên, trường kiếm trong tay đã bị Công Tôn Ngọc Sương đoạt lấy một cách dễ dàng.

Hóa ra, ý của nàng là đoạt kiếm, xuất chưởng đánh Tố Mai, chẳng qua là muốn bức cho ả thoái lui, không thể xuất thủ tương trợ.

Tố Mai thấy nàng chỉ xuất một chiêu đã đoạt kiếm của Hương Cúc, trong lòng vô cùng kinh hãi, vội dương thủ kích ra một kiếm.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ huy động trường kiếm chặn lấy thế đâm của ả.

Chỉ nghe «tang» một tiếng vang lên, Tố Mai cảm thấy cổ tay nhói lên một cái, trường kiếm trong tay đã rơi xuống đất.

Công Tôn Ngọc Sương đánh rơi kiếm Tố Mai xong liền thuận thế đâm ra một kiếm.

Kiếm này xuất ra nhanh như điện chớp, Tố Mai vội vàng nhảy sang một bên tránh né, nhưng đã muộn một bước. Chỉ nghe «xoạt» một tiếng, trường kiếm vọt qua đỉnh đầu, cắt đi một ít tóc mây.

Lãnh Như Băng đột nhiên hét lớn một tiếng, rút trường kiếm đứng trước mặt Vương Tích Hương.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ chau mày liểu:

—Lãnh Như Băng, chàng thật sự muốn chết?

Đoạn trường kiếm vung lên đâm đến trước mặt chàng.

Lãnh Như Băng chỉ thấy kiếm thế của nàng vô cùng quái dị, không thể nhận biết nàng đâm hay chém, nàng sẽ công vào chỗ nào. Trong lòng cả kinh, chỉ đành cử kiếm bảo hộ toàn thân.

Đây là một chiêu kiếm toàn thủ, bất luận đối phương công vào chỗ nào thì cũng bị chặn lại.

Nào ngờ kiếm thế của Công Tôn Ngọc Sương đến sát người chàng thì đột nhiên thu hồi. Chỉ nghe nàng lạnh lùng:

—Lãnh Như Băng, ta hỏi chàng một câu, chàng phải nói thật cho ta biết.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Có chuyện gì?

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Chàng là bồ tát đất qua sông, tự mình còn khó bảo toàn tính mạng. Tại sao còn muốn cứu Vương Tích Hương?

Lãnh Như Băng nói:

—Nàng yếu ớt, cô nương mạnh mẽ. Cô nương lấy mạnh hiếp yếu. Lãnh Như Băng quyết không thể tọa thị bàng quan được.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng:

—Chỉ có một lý do đó sao?

Lãnh Như Băng nói:

—Lẽ nào còn chưa đủ lý do hay sao?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Không đủ. Nói thật cho ta biết, có phải chàng yêu cô ta không?

Lãnh Như Băng ngăn người ra, trong lòng thầm nhủ: “Nếu như mà trên đời này có một cô nương mà ta yêu thích, người đó chắc chắn phải là Vương Tích Hương.”

Đoạn chàng quay lại nhìn Vương Tích Hương, chỉ thấy nàng ngồi an nhiên trên ghế, mỉm cười thoải mái, tựa hồ như không hề có chút sợ hãi nào. Chàng liền hít một hơi nói:

—Không sai. Tại hạ yêu nàng, vậy thì sao?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Không làm sao cả...

Đoạn chậm chậm hạ thấp trường kiếm:

—Nếu như chàng đã yêu thích nàng ta, tại sao không dẫn nàng rời khỏi nơi thị phi này? Lãnh Như Băng, trận chiến này tuy ta không nắm chắc phần thắng, nhưng Vương phu nhân kia còn có ít cơ hội hơn cả ta. Đại chiến xảy ra, e rằng kết cục sẽ vô cùng bi thảm. Chàng hãy nghe ta, cao bay xa chạy đi. Sau khi đại kiếp diễn ra, giang hồ sẽ có được vài năm yên tĩnh. Có Vương Tích Hương bên cạnh trợ giúp, vài ba năm sau chàng có thể luyện thành một thân võ công tuyệt thế, tái xuất giang hồ, thu dọn tàn cuộc.

Nàng nói một cách hết sức thành khẩn, hai mắt long lanh, tựa hồ như sắp rơi lệ.

Lãnh Như Băng có chút ngẩn ngơ, chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương thay đổi tình cảm tựa như lật bàn tay, nhất thời ngẩn người không biết trả lời thế nào.

Vương Tích Hương chợt chậm rãi nói:

—Công Tôn Ngọc Sương đối với người khác tuy ác độc, nhưng mấy câu này đều là xuất phát từ nội tâm.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn Vương Tích Hương, lại đưa mắt nhìn Công Tôn Ngọc Sương thở dài nói:

—Tấm hảo ý của cô nương Lãnh Như Băng chỉ có thể tâm lĩnh. Tại hạ không thể đi. Vương cô nương cũng không thể đi.

Công Tôn Ngọc Sương tức giận:

—Tại sao không thể đi. Chân trời góc biển có nơi nàng mà chàng không thể an thân? Hai người quyết định lưu lại nơi đây để đối đầu với ta thật sao?

Vương Tích Hương đột nhiên cất bước đi đến trước mặt Công Tôn Ngọc Sương:

—Công Tôn thư thư, thư thư đã biết thiên hạ rộng lớn, vì sao không chịu lùi lại một bước? Thư thư muốn cùng Vương phu nhân đồng quy ư tận, ngọc thạch câu phần. Nhưng theo tiểu muội thấy, thư thư khó mà đạt được ý nguyện đó.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng:

—Cô nương nói ta không phải là địch thủ của bà ta?

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Võ công của thư thư tuy độc bộ thiên hạ, nhưng công lực vẫn còn kém Vương phu nhân một bậc. Nói ra mong thư thư đừng giận, theo muội thì chỉ trong năm trăm chiêu là Vương phu nhân có thể thắng được thư thư.

Công Tôn Ngọc Sương nghiêm giọng nói:

—Bất luận ta có phải là địch thủ của Vương phu nhân hay không, nhưng cô nương lưu lại ở đây có ích gì?

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Tiểu muội lưu lại nơi đây để thu dọn tàn cuộc. Vì thư thư, vì Vương phu nhân tiểu muội không thể buông tay mà rời khỏi đây.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh:

—Được lắm! Ta đã hết lời khuyên bảo. Nếu như các người muốn ở lại đây tìm chết, vậy thì đừng trách ta thủ đoạn độc ác. Ta cũng muốn xem cô nương bằng vào cái gì mà thu dọn tàn cuộc này?

—— o0o ——